

TEMNÁ KORUNA

LILITH VINCENT

Temná koruna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Lilith Vincent

Temná koruna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Poznámka pro čtenáře

Pokud toto čtete, gratuluji, že jste dočetli *Temnou krásu*. Byla to divoká jízda a ta teď pokračuje. V této knize se rovněž vyskytují temná témata, jsou ale odlišná od těch v prvním dílu.

Knihla obsahuje popis pokusů o znásilnění (nikoli ze strany hrdinů), vzpomínky na ztrátu dítěte, fyzické násilí na dětech a sebevraždu. Rovněž jsou zde obsaženy scény násilné a sexuální povahy, které mohou některým čtenářům přijít znepokojivé, rušivé nebo vyvolávající nepříjemné pocity.

Jde o romantický příběh s reverzním harémem. Vyskytují se v něm skupinové scény s hrdinkou a všemi hrdiny, aniž by si musela vybírat jenom jednoho. Hrdinové mají srdce, oči a penisy pouze pro hrdinku. K žádnému podvádění ani sexu mimo harém nedochází.

TEMNÁ KORUNA

PAGEANT 2

LILITH VINCENT

 BARONET

Kapitola první

Ilja

LAČNÝM POHLEDEM přejíždím tváře všech blondýnek v zapadlém lokále. Je sobotní večer a bar je plný potetovaných chlápků v roztrhaných džínách a žen v přiléhavých šatech a výraznými očními linkami. Osazenstvo je mladé, svobodné, nadřžené a švorc – a je jim úplně fuk, že koberec je ošuntělý a lepkavý a polovina žárovek nad barem nesvítí.

Tohle je moje místo.

Nebo alespoň bylo, když jsem byl řidičem Ivana Kalašnika.

Posedával jsem po barech, jako je tenhle, mrzutě odlupoval etikety z pivních láhví a moje mysl přitom zalétala k jeho krásné mladé ženě. Ignoroval jsem všechny kozy, co se mi bezostyšně nastavovaly před obličej, a znovu v duchu prožíval ty vzácné chvílky, co jsem toho rána strávil v Liliině společnosti. Cítil jsem to prudké bodnutí v hrudi, když se mi mého anděla podařilo rozesmát. Někdy to trvalo jenom pár vteřin, než Ivanovy těžké kroky zaduněly na schodech z hlavní ložnice a odvedl mě od ní, ale byly to

tak nádherné vteřiny! Lilii splývaly po zádech tmavě zlaté vlasy. Zvednuté koutky úst, když na mě pohlédla zpod řas svýma mořsky zelenýma očima. Chtěla mě, a to ji děsilo. Mělo by to děsit i mě, protože kdyby nás Ivan přistihl spolu, donutil by mě dívat se, jak mi rozřízne břicho, vytrhne střeva a nakrmí jimi psy.

Bylo mi to jedno. Lilii Aranovně se žádná žena nemohla rovnat a jediný její polibek stál za tisíc smrtí. Když jsem se do ní zamiloval poprvé, byla sladká a zranitelná. Potřebovala, abych ji ochránil před všemi krutostmi, které jí život přinesl, a pevně ji tiskl ke své hrudi. Chránil ji. Zbožňoval ji.

Těch několik dnů, co jsme s ní strávili během soutěže, mi ukázalo, že moje představa o Lilii byla pěkná blbost. Lilia Aranovna mě nepotřebuje. Není to křehká, zranitelná květinka, která potřebuje chránit před bouřemi. Je to proradná potvora, co zničila sny mého *Pachana*, okradla ho a ponižila tři nemilosrdné vrahy.

Je mazaná. Nebezpečná.

Je všechno, co kurva chci.

Lilia by mi mohla přejít po těle v botách s jehlovými podpatky a přiložit mi na krk nůž, a já bych zvedl bradu a nechal se pro ni podříznout. Když jsem ji sledoval, jak ode mě utíká s korunkou pro vítězku v rukou, došlo mi, jak nás všechny přelstila. Té noci mi ukázala, jaká je doopravdy.

Tehdy jsem se do Lilie Aranovny zamiloval podruhé.

Dokud ji znovu nenajdu, jsem ztracený. Chci jí dát do ruky zbraň, přiložit si ji k srdci a říct jí: „*Bud' mě zabij, nebo mi dovol strávit zbytek života tím, že tě budu prosit o odpuštění.*“

Je naprosto vyloučené, že by vešla do tohohle zapadlého baru ve vedlejším státě, než ve kterém kdy si žila s Ivanem Kalašnikem, ale i přesto se dívám do tváře každé blondýnce. Některé se s nadějí rozjasní a usmějí se, když spočinou pohledem na mém těle, ale já se odvrátím hned, jak si uvědomím, že to není ona. Nejsm tu kvůli nim. A nejsem tu ani kvůli Lilii.

Jsem tu kvůli krvi.

Do ramene mi vrazí opilý chlap v úzkých džínách; aniž bych se na něj podíval, mrštím jím proti zdi. Když ho mímím cestou do útrob baru, slyším za zády kňourání jeho tlumeného hlasu. Pátrám očima po místnosti, hledám jednu konkrétní osobu a moje soustředění, frustrace a vztek se mísí v jedinou žhnoucí myšlenku. Dnes v noci spáchám vraždu a bolestné výkřiky mé oběti zklidní bouři, co mě sužuje dnem i nocí od chvíle, kdy jsme opustili Itálii.

„Pěkné místo. A teď z něj koukejte vypadnout.“ Po mém boku se objevil Kirill; stojí nad dvěma, podle všeho nezletilými kluky, sedícími v boxu. Oba si dlouho prohlížejí věžeňská tetování, svaly a výhrůžné jiskření v jeho tmavých očích a rychle svá místa opouštějí.

„S touhle hudbou ať jsou do prdele,“ zavrčí Konstantin skrz zaťaté zuby, když se usadí na jednu ze sedaček. Stiskne si nos a bolestí svráští obočí. Na čele mu vyvstávají krůpěje potu. Levou stranu obličej, od tváře přes obočí a spánek až do vlasů, mu protíná lesklá jizva. Od té doby, co mu lebkou prošla kulka, způsobují mu hlasité zvuky a stres silné migrény.

Vyměníme si s Kirillem zachmuřené pohledy. Oba víme, že mu utrpení nezpůsobuje hudba. Konstantin trpí neustálými bolestmi hlavy od té doby, co se před

pěti týdnů vrhla Lilia Aranovna střemhlav do vod jezera Como, zničila jeho soutěž krásy a odnesla si s sebou růžové diamanty v hodnotě čtrnácti milionů dolarů.

„Chcete vodku?“ ptá se nás Kirill.

Konstantin se opře o ošuntělou lavici a zlostně se na tmavovlasého muže zadívá. „Chci, aby byla Lilia Aranovna svázaná, s roubíkem v ústech a seděla mi u nohou.“

„Fajn, tak já si ji vytáhnu z prdele,“ zamumlá Kirill a vstane.

Vrhnu na něj varovný pohled. Všichni máme nervy na pochodu, ale obrátit se proti sobě je to poslední, co teď potřebujeme. Kirill míří k baru a palba ruských nadávek zaniká v dunivé hudbě.

Přehodím ruku přes opěradlo boxu a snažím se působit jako někdo, kdo si užívá v sobotu večer zábavu s kamarády. V nitru však znovu prožívám okamžik, kdy jsem v soudní místnosti nasadil Lilii na krk oprátku. Šlo jí o život, ale neprosila ani neplakala, když jsem ji konfrontoval s důkazy o tom, o čem jsem byl skálopevně přesvědčený, že udělala.

„Viděl jsem fotky, jak sedíš v autě s federálním agentem. Neexistuje možnost, že bys byla nevinná.“

„Nevím, o čem mluvíš. Nikdy jsem v autě s federálním agentem neseděla. Nikdy v životě jsem ani s žádným federálním agentem nemluvila.“

„Jenže já tě viděl!“

„Můžeš mi věřit, nebo ne, hádat se o to s tebou nebudu, Iljo.“

Bradu měla vztyčenou jako královna a ani jednou na mě nepohlédla. Buď mi lhala Lilia, nebo někdo jiný. Pár hodin poté skočila z útesu do vod jezera Como s Konstantinovou čelenkou na hlavě.

A teď? Ohledně těch fotek mám jisté podezření. Temné, šeredné podezření.

Přejíždím zlostně pohledem po davu, až se zastavím u Konstantina. Můj *Pachan* na mě zírá.

„Co je?“ zeptám se.

Konstantin se nepřítomně zasměje a pomalu zakroučí hlavou. „Den předtím, než začala soutěž, jsem tě litoval.“

Neodpovídám. Den před soutěží mě ovládala temnota. Byl jsem pohlcený krvavými fantaziemi o pomstě. Stejnými, jaké jsem měl každý den od chvíle, kdy jsem stál v ložnici Ivana Kalašnika a uvědomil si, že jsou Liliiny věci pryč.

Konstantin si přejede dlaní po bradě. „Říkal jsem si, že na to Ilja prostě potřebuje přestat myslet, a jak je hloupý, když se tak upnul na ženu.“ V očích se mu zlověstně zableskne. „Ale Lilia Aranovna není jen tak nějaká žena. Snažil ses mě varovat, ale já tě neposlouchal. Je to zatracená zmije.“

Zatnu čelist. Všechno, co jsem řekl Konstantinovi o tom, že je Lilia zrádná potvora, vycházelo ze lži, ale to, co řekla a udělala během doby, co jsme ji věznili, dokazuje, že má pravdu. „Pokud je zmije, jsme to my, kdo ji donutil ukázat zuby.“

Konstantin nakloní hlavu a podívá se na mě. „Pořád ji chceš, že?“

Cítím se rozpolcený mezi dvěma možnostmi. Chci Liliu Aranovnu, ale můj *Pachan* ji chce mrtvou. „Po dnešní noci budu vědět, co chci.“

Konstantin se suše, ironicky zasměje. Neklidně téká očima a nervy má napjaté jako tětíva luku. „Nezkoušej to na mě, Iljo. Ta žena by mohla přímo před tebou podříznout krk tvé matce, a stejně bys jí padl k nohám.“

Kirill se vrací se třemi sklenkami. Rozdá nám je, posadí se do boxu a zamumlá: „*Vaše zdarovje.*“

Konstantin lhostejně pohlédne na svůj drink. Teplá sklenice, nápoj o pokojové teplotě a led. Nechutný způsob podávání vodky. „Je ruská?“

Kirill zprudka odloží svou sklenku na stůl a v očích mu zajiskří. „V tomhle pajzlu? Samozřejmě, že ne.“

„Kirille,“ zamručím a pod stolem do něj kopnu. Od té doby, co byla zničena soutěž, je stejně vztek-lý a náladový jako Konstantin. Vrcí, štěká a vyvolá-vá hádky. Jsem od našich bitek samá modřina. Sice jsem větší a silnější, ale Kirill je zpropadeně rychlý a vztek, že nám Lilia proklouzla mezi prsty, ho nu-tí mě nešetřit.

Napiju se vodky. Všichni tři jsme totálně v hajzlu. Když jsme Lilii zavřeli v cele, věřil jsem, že se ko-nečně zbavím té posedlosti, co mě dva roky trápila. Místo toho nás Lilia Aranovna všechny tři ovládla tak, že nemyslíme na nic jiného než na ni.

Konstantin vytahuje ze svého drinku kostky ledu a ubohý kousek citronu a odhazuje je na koberec. Je tu takové šero, že si toho nikdo nevšimne a ani to ni-koho nezajímá. Pak lacinou vodku vypije a zakření se. „Odporné. Tuhle zasranou zemi nenávidím.“

Vzpomínám si, jak negativní vztah jsem měl k americkému jídlu a pití, když jsem sem přijel poprvé. Toužil jsem po chutích své vlasti, ale musel jsem se spokojit s pivem, bourbonem a smaženým kuřetem. Jen u Ivana Kalašnika jsem mohl pít pravou, le-dově vychlazenou ruskou vodku a jíst *boršč*, *pirožky* a *soljanku* s dušeným hovězím a klobásou, což byla specialita mojí *bábušky*. Od Lilie ale chutnala ještě líp. Všechno, co uvařila, chutnalo líp.

„Chceš číslo jedenáct?“ zavrčel na Konstantina Kirill. „Tak sklapni a vypij tu svoji zatracenou vodku.“

Každý jiný *Pachan* by svému muži vlepil facku za to, že se opovažuje s ním takhle mluvit, ale Konstantin od nás nikdy nečekal, že se budeme chovat jako jeho podřízení. Vděčí nám za svůj život a bere nás jako sobě rovné. Navíc si je vědom toho, že je protivný sráč.

Jako pokaždé, když Kirill nebo Konstantin mluví o Lilii jako o čísle jedenáct, se mi zjeví chlupy, ale obrátím do sebe sklenku vodky a spolknu ji zároveň s rozzlobenými slovy, která bych chtěl říct. Musím se soustředit.

A jsem rád, že jsem to udělal, protože do baru někdo vejde a já ho ihned poznám. Skoro vyskočím od stolu; každíčký nerv v těle křičí, abych ho chytil a zabil rovnou tady, před stovkou svědků. Mám jen jednu šanci a nesmím ji promarnit. Kvůli Lilii.

Přinutím se zhluboka dýchat.

Potom se obrátím ke Kirillovi a šklubnu bradou směrem k nově příchozímu.

Tmavovlasý muž se otočí a zlověstně se usměje. Vstane a zmizí v přiopilém davu.

Konstantin se ani neohlédne, ale najednou projevuje zájem a pozornost. Pomalu, s pohledem upřeným na masivní prsteny na prstech, praská jedním kloubem po druhém. Touží po násilí stejně jako já.

Muž, kvůli kterému jsme sem přišli, míří k baru. Vstanu a posbírám naše prázdné sklenky, jako bych je chtěl odnést a objednat další rundu. Koutkem oka zahlédnu, jak menší chlapík se špinavě blond vlasy a zlatým řetízkem na krku náhle ztuhne, a zjeví se mi všechny chlupy v zátylku. Neukvapuju se a předstírám

nezávazný rozhovor s Konstantinem. Musím se držet ze všech sil, abych mu neskočil po krku. Můj cíl se otočí na podpatku a spěchá k východu. Než tam stačí dojít, zkříží mu cestu Kirill s dalšími třemi sklenkami vodky v ruce. Narazí do sebe, Kirillovi se vodka rozlije po ruce a rozzlobeně zavrčí: „Dávej pozor, kam šlapeš, *korotyška*.“ *Trpajzlíku*.

Menší muž se ho snaží obejít, ale Kirill ho schválně blokuje; pohybuje se doprava a doleva, a pokaždé, když mu „náhodou“ zkříží cestu, se zlomyslně zasměje.

„Vasiliji?“

Strne, když zaslechne můj hlas. Hudba a halas v baru jsou hlasité, a tak předstírá, že mě neslyší, a ještě usilovněji se snaží Kirilla obejít, ale ten mu to nedovolí.

Trhne bradou směrem k našemu stolu. „Můj přítel tě volá.“

Vasilij zamžiká. Nemá jinou možnost než se otočit.

Odložím prázdné sklenice, které držím v ruce, a se širokým úsměvem roztáhnu náruč. „Co tu sakra děláš? Kirille, Konstantine, tohle je můj kamarád Vasilij. Neviděl jsem ho od té doby, co jsem odešel z minulé práce.“

Vasilij, nejníže postavený z mužů Ivana Kalašnika. Ten, co uklidil místo činu toho prvního večera, kdy jsem se přidal k jejich bandě a ubil k smrti nějakého chlapa. Ten, kterého Ivan nikdy nepozval na večeři. Muž, který mi řekl, že Lilia udala Ivana federálům, a ukázal mi fotky, co to údajně měly dokazovat.

Vasilijovy oči jsou plné strachu, když se pokouší o úsměv. Zamává na mě a opět se pokusí zamířit k východu, ale Kirill ho ramenem přistrčí k našemu stolu.

Natáhnu se, chytím ho za ruku, přitáhnu ho k sobě a poplácám ho po zádech. „Můj starý kamarád. Nemůžu tomu uvěřit. Musíš se s námi napít.“

S úsměvem sleduju všechny zděšené emoce, co se mihnou na jeho krysí tváři.

Na čele mu vyvstane pot. „Promiň, Iljo, musím...“

Kirill položí sklenice na stůl a vtáhne Vasilije do boxu. „Posaď se, *korotyška*. Zveme tě na drink. Přece bys neurazil našeho *Pachana*. Dojdu pro láhev a další skleničku.“ Znovu se vydá k baru.

Usedám do boxu vedle Vasilije a přimáčknou ho ke zdi. Konstantin ho pozoruje zpoza přivřených víček a praskne dalším kloubem. Vasilij zbledne ještě víc.

Jsem jediný, kdo se usmívá. „Je toho tolik, o čem si musíme popovídat. *Vaše zdarovje*.“ Zvedám sklenku vodky a druhou podám Vasilijovi.

„*Vaše zdarovje*,“ zamumlá, přitukne si se mnou a automaticky se napije.

„Tenhle muž,“ říkám Konstantinovi a stisknu Vasilijovo rameno tak silně, až sebou trhne, „mi zachránil život.“

Výraz v Konstantinově tváři se nijak nezmění. „Vážně?“

Vasilij se slabě pousměje. „To nestojí za řeč. Bylo to už dávno.“

Pohrdlivě se ušklíbnu. „Dávno? Jsou to sotva dva roky. Cos dělal od té doby, co nás ta potvora zradila?“

Po mých slovech se Vasilij trochu uvolní. „No, znáš to, tak různě. Slyšel jsem, že jsi opustil Státy.“

„*Da*. Narazil jsem na tyhle dva.“ Ukážu na Konstantina a potom na Kirilla, který si sedá s plnou láhví

vodky a nalévá si sklenku. „Piješ s *Pachanem* londýnské Bratvy Vanavora, Konstantinem Žukovem.“

Vasilij je na pochybách, zda má být ohromený, nebo ne; pochybuju, že by věděl cokoli o Bratvě jinde na světě než tady, ale uctivě přikývne. „Je mi ctí vás poznat, Konstantine Žukove.“

Trhnu bradou Kirillovým směrem. „S ním jsem seděl v Rusku v base. Já si odseděl zkurvený roky, ale tenhle blbec byl venku za pár měsíců.“

Kirill poválí vodku v ústech a pak ji spolkne. „Byl jsi někdy ve vězení?“

Vasilij zavrtí hlavou a znovu se napije.

„Měl bys cítit, jak to v takové ruské base páchne. Močí, krví a strachem.“ Zvedne tričko, otočí se a ukáže mu svá široká, svalnatá záda. Má na nich vytetovaný ruský palác s pěti věžemi, zakončenými kopulemi, jak se vznáší v oblacích. „Zabil jsem jich tam pět.“ Kývne na mě. „Se třemi z nich mi pomohl Puška. Tenhle chlap je stroj.“

„Puška?“ ptá se Vasilij a oči mu září jako malému klukovi, co poslouchá historky o kovbojích a indiánech. Předešlé partě jsem svou vězeňskou přezdívku nikdy neprozradil.

Kirill se otočí a zvedne sklenku. „Puška. Živá zbraň. Díky němu ještě dýchám.“

Mám to vytetované na hrudi, ale nesnáším tu přezdívku. Na tom místě jsem byl stěží člověk a s každým zabitím jsem se čím dál víc cítil jako divoké zvíře. Zabíjel jsem, protože jsem musel, jinak bych nepřežil, ale vím, co si o mně mysleli spoluvězni. Že jsem chladnokrevný psychopat.

Vasilij nadšeně přikývne. Jeho dřívější opatrnost je ta tam a teď se těší, jak se s ostatními u stolu podělí

o svoje vlastní příběhy. „Máš sakra kliku, že máš tohohle chlapa teď po boku. Když jsem ho poznal, neměl skoro kváknout anglicky, ale vlastně ani nemusel. Nechal místo toho mluvit baseballovou pálkou.“ Vasilij předvádí máchání pálkou a směje se přitom.

„Mně přijde jeho angličtina dobrá,“ poznamená Konstantin.

Vasilij napodobuje silný ruský přízvuk. „*Jsém Ílja. Jsém nóvy řidič.*“

Nutím se do smíchu, i když bych mu nejradši rozmlátil obličej. Proto nikdo nechtěl s Vasilijem pít. Stačila jedna vodka a začal se chovat jako šašek. „Teď je to už lepší. Naučil jsem se to.“

Vasilij mě ale hned přeruší. „Ivan Kalašnik Ilju nikdy nedokázal ocenit. Toho chlapíka právě propustili z gulagu na Sibiři nebo odkud, nevěděl o Americe vůbec nic, ale dovedl lidi přimět, aby udělali cokoli, co chtěl Ivan, jen tím, že nad nimi stál a zíral na ně.“ Potřeše hlavou a napije se. „Ale Ivan neuznával nikdy nikoho z nás. Byl to zbytečněj prevít.“

Kirill téměř neznatelně přimhouří oči. Člověk, který vládí jméno svého *Pachana* bahnem, i když je bývalý a mrtvý, není víc než kus hovna.

„Každopádně, co vás tři přivádí do země svobody?“ zeptá se Vasilij.

Podívám se na Konstantina a poklepu prstem na sklenku. Předstírám váhání a pak řeknu: „Máme prsty v něčem velkém. Fakt hodně velkém.“

Vasilij se celý rozzáří. „Vážně? Tyhle ulice znám jako svoje boty. Jestli potřebujete někoho místního, není nikdo lepší než já. Za podíl,“ dodá rychle.

Chce se mi smát. Kde je to „různě“, co má rozjeté? Předstírám, že se se svými přáteli radím, vyměňuje-

me si tiché pohledy, a pak se obrátím znovu k Vasilijovi a nakloním se blíž k němu. „Můžeme ti věřit?“

Vasilij se nakloní také. „Jasně, že mi můžete věřit.“

„Tak to ses objevil v pravý čas. Narazili jsme na zádrhel a ty bys nás z toho mohl dostat.“

„Samozřejmě, mohl,“ opáčí Vasilij. Vypadá tak nadšeně, až si říkám, jestli se náhodou od Ivanovy smrti neplácá od ničeho k ničemu, bez peněz a bez party.

Dopiju sklenku a vstanu. „Tady ne. Pojďme ke Konstantinovi do apartmá a promluvíme si.“

Všichni čtyři společně opouštíme bar. Kirill, Vasilij a já si povídáme a smějeme se. Konstantin jde před námi. Vasilij byl vždycky nadšený, když byl s partou. Byl tak vděčný, že ho vzali mezi sebe, jako toulavé štěně. Tenhle chlápek by v ruské base nepřežil ani pět vteřin.

Konstantinův apartmán je penthouse v hotelu pár bloků odtud. Když procházíme dveřmi, Vasilij tiše hvízdne při pohledu na koberec, bílé pohovky a výhled na město z oken sahajících od podlahy až ke stropu. „Slušné místo. Ale už jsem viděl lepší.“

S Konstantinem si za Vasilijovými zády vyměníme pohledy. Výraz jeho tváře mi napovídá, že pokud se dnes večer moje podezření potvrdí, milerád se mnou toho pitomce zabije.

Kirill objednává na pokoj drinky. Za pár minut někdo zaklepe na dveře a do pokoje vejde číšník s láhví vodky Stoličnaja Elit, ledem a čtyřmi sklenkami. Premiová ruská vodka. Kirill mu dá spropitné, pošle ho pryč a sám otevře láhev.

„Konečně pořádné pití,“ řekne a rozdává sklenky, zatímco my se uvelebujeme na pohovkách.

Vasilij si vezme drink a položí ruku na polštáře. „Víš o tom prevítovi ještě něco?“ zeptá se a otočí se na mě. „Ivan mě vždycky vynechával. Nikdy mě nepozval k sobě domů. Vždycky to byli jen Dima a Bogdan, my nikdy.“

Vasilij si tak užívá svého stěžování, že si nevšimne, že na něj Konstantin zírá, jako by ho chtěl prohodit oknem od podlahy ke stropu a sledovat, jak se řítí deset pater k zemi.

„Já k němu domů pozvaný byl,“ opáčím a ponořím se do vzpomínek na Liliu v obepnutých šatech, se zlatými šperky, jak s prázdným výrazem ve tváři nalévá do sklenic vodku. Musela se cítit strašně osamělá. Uvězněná mezi Ivanem a svým otcem. Kéž bych ji tehdy prostě vzal a utekl s ní!

Vasilij se rozzlobeně zamračí. „Ty? Sakra, jsem rád, že je ten hajzl mrtvý. Nikdy mě kurva neocení.“

„Teď jsi ceněný, příteli,“ odtuším, přituknu si s ním a usmívám se.

„Vždycky jsem tě měl nejradši, Iljo. Slyšel jsi ještě někdy něco o Ivanově ženě?“

Úsměv mi ze rtů zmizí, ale přinutím se usmát znovu. „O té potvoře? Kdyby to tak bylo, byla by už mrtvá.“

Vasilij po mně hodí šibalským pohledem. „Vždycky jsi ale nechtěl, aby byla mrtvá, že?“

Kirill nalije Vasilijovi dalšího panáka vodky. „Co tím myslíš?“

„Tím myslím, že se Ilja choval jako zamilované štěně pokaždé, když byla v místnosti Lilia Kalašniková. Sakra, ale byla to kočka. Zadek jako broskvička. Prsa přímo k nakousnutí. A ona to k Iljovi cítila taky. Věřili byste tomu? Vdaná za *Pachana*, a nadřžená na jeho šoféra.“

Slabě se usmívám a cítím se, jako by mě praštil do obličeje. Sevřu v dlani sklenici a sním o tom, jak ji rozbiju o Vasilijův přiblblý úsměv.

Jak se opovažuje vypustit ze své zasrané huby jméno mojí ženy?

„Věřím tomu,“ řekne Kirill a poplácá mě po tváři. „Ten pitomec je tak hezký, až mu to škodí.“

„O tom mi povídej,“ zaúpí Vasilij. „Chodívali jsme do striptýzového klubu a striptérky pomalu platily jemu, aby mu mohly tancovat na klíně.“

„Zavřete klapačky, všichni,“ syкну a zakroutím hlavou, jako by mi to bylo trapné.

„Je to pravda,“ obrátí se Vasilij k ostatním dvěma. „Poslouchejte. Jednou odpoledne jdu k Iljovi do bytu. Najdu ho polonahého, nervózního a vzrušeného. Tvrdil mi, že *spal*.“ Dlouhne loktem Kirilla do hrudi. „A co nevidím za ním na koberci? Červenou kabelku Versace. Stejnou kabelku, jakou vždycky nosila Lilia Kalašniková. Okamžitě mi došlo, o co tady jde, a nemohl jsem tomu uvěřit. Ilja má kliku, že nejsem ten typ, co by ho prásknul šéfovi.“

U stolu zavládne ticho. Vasilij se stále chichotá a nepostřehne chlad, který se prohnal místností.

Poklepu prstem na sklenici. „Ale tohle není to, cos mi řekl v den, kdy Lilia zmizela, Vasiliji.“

„Ehm?“ vzhledne ke mně Vasilij a z tváře mu zmizí veškerá barva. „Já... co?“

Zírám na něj, jak se snaží srovnat svoje lži s pravdou, a srdce mi přitom puká vzteky. „Řekl jsi mi, že jsi už věděl, že mezi mnou a Lilií něco je.“

Na tři vteřiny nastane hrobové ticho a pak Vasilij vyhrkne: „No, věděl jsem to, proto jsem zaklepal na tvoje dveře. Abych ti zabránil udělat chybu. Ale

bylo fakt legrační vidět na podlaze ležet její kabelku na očích všem.“

„Na očích všem,“ opakuju. Přehrávám si tu vzpomínku v hlavě. Otevírám Vasilijovi dveře. Dívá se za mě a vidí na koberci červenou kabelku. Otočím se a zírám na ni.

Musel jsem vypadat strašně provinile.

A v tu chvíli nejspíš Vasilij vymyslel celý ten plán. Chtěl všechno hodit na nevěrnou manželku.

Vasilij odloží sklenku. „Vlastně bych už měl jít. Zapomněl jsem, že mám s někým schůzku.“

Když se zvedá, Kirill vstane a přitlačí ho zpátky. „My se ale chystáme mluvit o obchodu, *korotyška*.“

„Jindy,“ koktá Vasilij, ale nemůže nic dělat, protože mu Kirill vrazí sklenku znovu do ruky a nalévá do ní vodku. Nalévá dál, posouvá přitom láhev po Vasilijově paži až nad jeho hlavu a stále nalévá. Vodka mu stéká po vlasech a stříká mu na klín a na pohovku.

„Prosím, musím jít,“ kňourá Vasilij.

Jeho hlas mi leze na nervy. Myslí si, že když bude kňučet jako raněné zvíře, vzbudí ve mně lítost. Cítím v rukou provaz, ten, co jsem Lilií omotal kolem krku. Mučil jsem ženu, kterou miluju. Málem jsem ji zabil kvůli tomuhle *blyatu*.

„Lhal jsem. Viděl jsem Liliu Aranovnu.“

Kirill přestane nalévat Vasilijovi na hlavu vodku a ten zamrká, aby si pročistil oči. „Ty... tys ji viděl?“

„Zavřel jsem ji do klece. Nechal ji hladovět. Mučil jsem ji. Oběsil jsem ji na oprátce.“

Tvář má šokem naprosto bez výrazu. Pak se na ní objeví záblesk naděje. „Je mrtvá? Ta zrádná mrcha si to zasloužila.“

V čelisti mi šhubne sval a místnost se zúží do jediného bodu. Tetování *puška* na mé hrudi plane touhou po krvi. Zabíjel jsem pro svoje sestry. Každému, kdo by jim ublížil, bych zpřerážel všechny kosti v těle a vychutnával si jeho křik, ale jsem to já, kdo ublížil Lili. Její utrpení není vina nikoho jiného než mě samotného, protože jsem uvěřil té špinavé kryse, co sedí přede mnou, místo abych věřil ženě, kterou jsem miloval.

Vstanu, pomalu přejdu k Vasilijovi, sundám si koženou bundu a pak si přetáhnu tričko přes hlavu. Ví, co to znamená. Udělal jsem to ten první večer, kdy jsme se potkali, a Ivan Kalašnik mi dal do ruky baseballovou pátku.

Chystám se někoho ubít k smrti.

„Ne, ne, ne,“ sténá Vasilij, bledý jako stěna.

Vezmu si od Kirilla prázdnou láhev vodky, rozbiju ji o hranu konferenčního stolku a ostré skleněné hrany přiložím k Vasilijovu krku. „Já manželku svého šéfa nešukal,“ syкну. „Miloval jsem ji. Ona milovala mě. Byla tak blízko tomu, aby mi padla navždy do náruče. Když její manžel zemřel, mohla být moje. Zjistil bych, kam ji její otec odvezl, a šel bych za ní.“

Můj řev se rozléhá místností. Kirill a Konstantin se ani nepohnou.

„Ona nás ale zradila, Iljo,“ kňučí Vasilij.

Při vzpomínce, jak jsem mučil Liliu, mě nejvíc drtí skutečnost, že mě podvedl takový ufnukaný skřet. Tenhle podlý sráč mě přesvědčil, že mě Lilia zradila.

Vasilij.

Vasilij mě přiměl ji nenávidět.

Byl to on, kdo mě donutil, abych na ni v hněvu vztáhl ruku. Vyhrožoval jí, že ji zabiju. A *málem* jsem ji zabil.

„Jdi do tý zasraný koupelny,“ zavrčím.

Nemůžu ho zabít tady, mezi těmi bílými pohovkami, na bílém koberci. Vasilij se brání, snaží se utéct ke dveřím, ale Kirill mu zkroutí ruku za zády a vede ho přes apartmá do koupelny. Jdu za nimi a zabouchnu za námi dveře.

Vasilij ječí jako děvka a couvá, když se k němu blížím. „Ne, Iljo. Vzpomeň si na ty fotky.“

Seru na ty zkurvený fotky. Je mi fuk, jak k nim přišel, jestli to byl podvod, nebo Photoshop. Nevěřím jim.

Věřím Lilií.

Mávnu rozbitou láhví. „Budu tě mučit tak, jak jsem mučil Liliu. Donutím tě pocítit každý kousíček utrpení, co jsem jí způsobil. Ani tisíc smrtí pro tebe nebude dost.“

Bolest, jakou jsem způsobil své ženě, nelze popsat.

Řekl jsem jí, že zemře, a přinutil ji prožít znovu nejtemnější dny jejího života. Chci ty skutky vymazat ze své duše, ale nedokážu to, takže se spokojím s tím, že roztrhám na cucky Vasilijovo bezcenné tělo.

„Co jsem měl dělat, Iljo?“ žadoní Vasilij a jeho velké, hloupé psí oči ve mně vzbouzí chuť vyrvat mu je z lebky. „Policajti u mě našli drogy. Kdybych jim nedal informace o Ivanovi, šoupli by mě do basy.“

„Tak jsi měl jít do basy!“ zařvu. Stojí před muži, co si odseděli tvrdé tresty, a stěžuje si na pár let za držení drog ve věznici s ostrahou? Kdyby přijal svůj trest a mlčel, vrátil by se ke svému *Pachanovi* jako důvěryhodný muž. Musíš nést následky, bez ohledu na to, kdo jsi nebo co jsi udělal. Nesmíš s sebou stáhnout svoje zatracené kamarády. Poldové na nás nemůžou,

když jim všichni ukážeme prostředníček a otočíme se zády. Muži jako my nejsou bez své party a vzájemné loajality *nic. Nic.*

Popadnu Vasilije za krk a přimáčknu ho ke zdi. „Šel jsem do basy. Kirill šel do basy. Drželi jsme hubu a odseděli si to jako chlapi. Nepodrazili jsme přátele, abychom si zachránili vlastní kůži.“

Kirill se postaví vedle mě a dívá se na Vasilije se zuřivostí v očích. Nenávidí práskače stejně jako já.

„Dobře, řeknu pravdu!“ vykřikne Vasilij.

Držím rozbitou láhev těsně u jeho obličejů a vyčkávám.

„Jaká je pravda?“

Vasilij se zhluboka nadechne. „Potřeboval jsem někoho, kdo by vypadal jako informátor, kdyby mě někdo začal podezírat. Nemyslel jsem si, že by někdo ublížil Lilii. Ivan Liliu miloval.“

Je to lež a Vasilij si toho je dobře vědom. Kdyby se *Pachan* dozvěděl, že ho někdo zradil, zabil by i milovanou ženu, pokud by to byla ona. A Ivan Liliu nemiloval. Zbil ji za to, že potratila.

„Dělá se mi špatně z toho, že musím poslouchat fňukání toho pitomce,“ řekne Kirill.

Přiblížím láhev k Vasilijově tváři. „Mně taky.“

„Poslouchejte mě! Řekl jsem federálnímu agentovi, že chce Lilia Kalašniková udat svého manžela. Poslal jsem Lilii anonymní SMS, že s ní nutně potřebuje mluvit její otec, ale pošle jednoho ze svých mužů. Oběma jsem dal stejné datum a čas. Lilia k němu nastoupila do auta a já udělal pár fotek. Myslím, že nevěděla, že je v autě s federálním agentem, ale nejspíš si rychle uvědomila, že na tom něco smrdí, a hned zase vystoupila.“

Samozřejmě, že si to uvědomila. Lilia je příliš chytrá, než aby zůstávala na místě, kde jí hrozí nebezpečí, ale stačilo pár vteřin a neštěstí bylo hotovo. Uvěřil jsem těm zasraným fotkám, prázdné ložnici a podlému sráči, který by klidně hodil ženu pod autobus, aby si zachránil vlastní kůži.

Vasilij musí vidět vztek v mé tváři, protože zakoktá: „Bylo to jen pár fotek a ukázal jsem je jen tobě, Iljo. Nikomu jinému.“

Jako by na tom kurva nějak záleželo.

Vycením na něj zuby. Kirill se mi postaví po bok.

Vasilij těká pohledem mezi námi a dojde mu, že se vydal špatnou cestou. Rychle přemýšlí a vydá se ještě horší. „Jestli jsi Lilii ublížil, je to tvoje vina, Iljo. Ne moje. To ty jsi uvěřil tomu, co jsem ti o ní řekl. Pokud ses k ní tak rychle obrátil zády, ve skutečnosti jsi ji nemiloval.“

Svět kolem mě se zbarví do krvavě ruda. Není tohle to, co si říkám každou noc, když se probudím do tmy? Mé srdce je příliš černé, příliš pochroumané, než aby dokázalo někoho milovat. Zabil jsem příliš mnoho lidí. Provedl jsem příliš mnoho odporných věcí. Nejsem schopen lásky. Jenom násilí.

Nezasloužím si milovat někoho tak čistého a dobrého, jako je Lilia.

Opakuju si to sám stále dokola, ale když to slyším od tohoto sráče, dosáhne moje zuřivost vrcholu. Natáhnu ruku a vrazím rozbitou láhev Vasilijovi do břicha. Ozve se nechutný čvachtavý zvuk. Vytáhnu ji a vrazím ji tam znovu.

Kroutím a třesu láhví. Vasilij řve bolestí. Procedím skrz zuby: „Cítíš to, ty kuse hovna? Vytrhnu ti vnitřnosti a narvu ti je do krku. Až s tebou skončím, po-

ložím tvoji mrtvolu k nohám své ženy, aby se mohla podívat do tváře muže, který ji zradil.“

Je to tak lákavá představa – přivléct Vasilijovo bezcenné tělo před Liliu a hodit jí ho k nohám jako dar. Nemám ale tušení, kde Lilia sakra je, a v záchvatu zuřivosti i to přičítám za vinu Vasilijovi.

Malý chlápek je úplně mimo. Jen řve a Kirill mu do úst nacpe ručník, abych ho nemusel poslouchat.

Pokračuju v bodání. Po ruce mi stéká krev a Vasilijovo břicho se mění v kašovitou hmotu. „Jsi zasraná nula. Za to, co jsi provedl, shoříš v pekle.“ Zuřivě vykřiknu a vrazím Vasilijovi rozbitou láhev do krku. Vydá bublavý zvuk a z jeho popelavé, vlhké tváře na mě zírá doširoka rozevřenýma očima.

Kirill a já ustoupíme. Vasilij se skácí na dlaždice. Z břicha a krku mu tryská krev. Trvá celou minutu, než konečně zemře; stojím nad ním s rozbitou láhví v ruce, ztěžka dýchám a užívám si každou zatracenou vteřinu. Čekám, až mě ovládne pocit vítězství a zadostiučinění. Pomstil jsem svou ženu tím, že jsem zabil muže, který jí ublížil.

Ten se ale nedostavuje. Žádný sladký pocit odplaty. Žádné odpuštění hrůz, co jsem způsobil Lili.

Nebyl to Vasilij, kdo ji mučil.

Byl jsem to já.

S bolestným výkřikem odhodím zakrvácenou láhev do vany. Roztříští se na tisíc kousků.

Dveře se otevrou. Konstantin pohlédne na naše tváře a těla a pak na koupelnu. Všechno je potřísněné krví. Kirillův obličej vypadá jako z hororu. Pod vší tou krví sotva vidím tetování na svých pažích.

„Byl tu manažer hotelu. Připomíná nám, abychom byli potichu, kvůli komfortu ostatních hostů.“ Kon-

stantin si prohlíží Vasilijovo znetvořené tělo a kaluž krve, stékající do odpadu. „Jsme si tedy jistí, že informátor byl on a Lilia mluvila pravdu?“

Přejeďu si předloktím po zakrvácené tváři a upřene se na něj zadívám. „Přísahám na svůj život. Lilia Aranovna je nevinná.“

Vidím, jak se mému *Pachanovi* v očích míhají myšlenky. Temné, hněvivé myšlenky.

„Dostaneme zpátky tvoje diamanty, Kost'o,“ ujišťuje ho Kirill. „Nemůže se před námi schovávat navždy a růžové diamanty neprodá. Sama to nezvládne a nemá nikoho, kdo by jí s tím pomohl.“

Při pomýšlení na diamanty se mi sevře žaludek. Konstantin neodpouští a nezapomíná, a jestli tu členku nedostane zpátky, bude si přát Liliinu smrt. Nezáleží na tom, že ji miluju. Bude trvat na tom, aby za svůj zločin zaplatila krví.

Konstantin se opře loktem o dveře a stále zírá na znetvořené Vasilijovo tělo. Nakonec řekne tak tiše, že je to určené spíš pro něj samotného než nám: „Nezvládne je prodat? Tím bych si nebyl tak jistý. Po tom všem, co provedla, bych se u čísla jedenáct nedivil ničemu. Zajímalo by mě, kdo ji takovou stvořil.“

Kirill a já se na sebe podíváme. Vypadá stejně zmatený jako já.

„Kost'o?“ zeptá se Kirill a zamračí se.

Náš šéf se probere a zadívá se nám do očí. „Umyjte se a zbavme se té mrtvoly. Musím se setkat s Aranem Braženským.“

Kapitola druhá

Konstantin

TRVÁ NÁM STRAŠLIVÉ DVĚ HODINY, než se vypořádáme s Vasilijovou mrtvolou. Štípacími kleštěmi mu odstříhneme prsty, vytrháme mu zuby a nožem seškrábeme z jeho kůže tetování. Pak tělo zabalíme do černého plastového pytle, s Iljou ho uložíme do náhradního kufru a Kirill mezitím hadicí sprchy spláchne do odpadu každou kapku krve.

Je to dost špinavá záležitost, ale jsme profici, a když skončíme, nezůstane v apartmá ani jediná krvavá skvrnka. Luminolovým testem by koupelna neprošla, ale pokud sem policie nepřijde vyšetřovat zločin, o tom, co se tu stalo, se nikdy nikdo nedozví.

Ve čtyři ráno jsme už všichni v čistých oblecích a táhneme zavazadla přes lobby. Tři cizinci, podnikatelé na cestě k rannímu letu. Tvrdší a krutější než všichni Američané, co bydlí v tomhle hotelu, příliš zjizvení a potetovaní na jakýkoli legální byznys, ale veškerou úctyhodnost, kterou potřebujeme, nám dodávají peníze. Podávám recepčnímu svou platinovou kreditku a ten je samá uctivost.

Parkovací služba přiváží pronajaté auto a šofér nám pomáhá se zavazadly. Když bere od Ilji kufr, musí napnout všechny svaly, aby ho zvedl do auta.

„Co tam máte, mrtvolý?“

Všichni se rozesmějeme a Kirill mu s úsměvem dává dvacetidolarovku. „Jenom jednu.“

„Řídit budu já,“ řekne Ilja a chytí klíčky, které mu hodím.

Sedím na zadním sedadle a v levé horní části obličeje mi pulzuje bolest. V místě, kde mám jizvu. Dřív jsem si svoje zranění skoro neuvědomoval, ale od té doby, co se pokazila soutěž, mě jizva bolí, jako by to byla čerstvá rána.

Jako pokaždé, když nemám nic na práci, vrací se moje mysl k soutěžící číslo jedenáct. Znovu ji vidím tak, jak jsem ji spatřil poprvé, ležící v bezvědomí na sedadle spolujezdce v Kirillově ferrari. Bledou. Bezmocnou. Neohrožující. Ženu s tak rozvolněnou morálkou, že podváděla manžela s jeho řidičem a potom ho udala policii.

Jak jsem jí pohrdal! Ženy jako ona by měly být vyvlečeny ven a střeleny zezadu do hlavy, než stačí ve vašem životě způsobit chaos.

Byl jsem ale velkorysý. V Iljově zájmu jsem jí dopřál ještě pár dnů jejího bezcenného života. Musel pochopit, proč ho zradila, jinak by se přes to nedokázal přenést. Ilja je brutální stroj na zabíjení, ale v nitru není takový jako Kirill nebo já. Řídí se srdcem, ne rozumem. Není to slabost. Je to Iljova síla. Vnímá věci, které Kirill a já nevnímáme, protože my se díváme, posloucháme a věříme tomu, co slyšíme. Ilja je naladěný na cosi, co přesahuje jeho pět smyslů, a já jeho varování ke své škodě ignoroval. Před os-

mi měsíci mi zachránil život. Varoval mě, že je Lilia Aranovna nebezpečná jako zmije, a já i přesto věřil, že jsem nad ní zvítězil, když mi ležela u nohou.

Teď za svou hloupost pykám. Není nevinná, jak tvrdí Ilja. K nevinnosti má zatraceně daleko.

Žena jako Lilia se neobjeví náhodou. Musí být stvořena, zocelena krutostí a bolestí. Udělal ji takovou její otec? Matka? Nebo nějaký sourozenec? Někdo ji úplně zlomil a ona dokázala znovu vstát a stát se tak silnou, že přemohla tři nebezpečné muže a rozmetala jejich plány na prach.

Budu ti rozežírat srdce jako kyselina pokaždé, když na mě pomyslíš.

Při vzpomínce na Lilií Aranovnu se ve mně vaří krev. Od okamžiku, kdy se vrhla z útesu do vod jezera Como, mě trápí jedna otázka.

Proč se mi Lilia Aranovna tak podobá?

Ne.

Proč je *lepší* než já?

Nad obzorem vychází slunce a za okny auta se míhají stromy a domy. Zarývám nehty do kožené opěrky na lokty. V hlavě mi pulzuje bolest. Lilia mě porazila v mé vlastní hře a já nevím, po čem toužím víc. Sevřít ji v náručí a uškrtit ji, nebo si ji navždy podmanit?

Aran Braženský žije v sousedním státě. Ve městě vzdáleném stovky kilometrů, mnoho hodin jízdy. Zastavujeme se na jídlo. Kirill a Ilja jedí, ale mně se zvedá žaludek. Stačí mi káva, která mi pomáhá udržet bystrou mysl i přes bolest přicházející migrény. Představuju si Liliiny chladné, štíhlé prsty, jak mi hladí čelo. Cítím znovu na klíně její teplo, ale tentokrát se ke mně přitulí a já ji chráním svými pažemi.

Vzbuzuje to ve mně tak sladké pocity, že bolest hlavy ustupuje, a dokonce se mi podaří usnout.

„Konstantine?“

Posadím se a uvědomím si, že auto zastavilo a Ilja se na mě dívá otevřenými dveřmi spolujezdce.

„Jsme na místě?“

„*Da*. Tohle je Braženského dům.“ Narovná se, ustoupí a ukáže na velký bílý dům se sloupovím před vchodem.

Vystoupím z auta, zapínám si sako a přejíždím pohledem po honosné fasádě. Lilia vyrůstala v luxusu a pohodlí, což jí start do života usnadnilo, než kdyby vyrůstala v bídě a nedostatku, ale přepychové domy s udržovanými zahradami nemusí vždycky znamenat šťastné dětství. Zajímalo by mě, jaký Aran Braženský je. Jestli bil svou ženu nebo terorizoval dceru. Muž, který se pokládá za nadřazeného zákonu, si může ospravedlnit prakticky cokoli.

Je pozdní odpoledne. Slunce zalévá okolí zlatavými paprsky. Stojíme před domem a já zazvoním na zvonek. Otevře nám hospodyně. Nejprve si nás pozorně prohlédne a v jejích ostražitých očích se zableskne jiskra poznání. Jsme jako její šéf, a to znamená, že bychom mohli být i nepřátelé.

„Ano? Mohu vám nějak pomoci?“

Věnuju jí co nejvíc okouzující úsměv. „Dobré odpoledne. Rádi bychom mluvili s Aranem Braženským. Je doma?“

Jsme cizinci, navíc Rusové. Vedle mě stojí Ilja a Kirill, hroziví, s chladnými pohledy. Kdybychom byli přátelé jejího šéfa, čekal by nás. Hospodyně zbledne a snaží se nám zabouchnout dveře před nosem.

Ilja, stále s rukama v kapsách, strčí do dveří nohu. Žena se otočí přes rameno, aby na někoho zavolala.

„Nedělejte to,“ poručí jí Kirill a odhrne sako, aby jí ukázal pistoli v pouzdře pod paží.

Hospodyně se chytí rámu dveří tak pevně, až jí zbělají klouby. „Co chcete?“

„Mluvit s Aranem Braženským,“ zopakuju.

„Není tady.“ Zdá se, že si uvědomuje svou chybu, protože rychle dodá: „Ale hodně jeho mužů tady je.“

„Nepřišli jsme dělat potíže, ani kvůli násilí.“ Podávám jí mezi ukazováčkem a prostředníčkem několik bankovek, ale zavrtí hlavou. Ruska by pochopila, že ji nežádám, aby se nechala uplatit, ale téhle Američance to nejspíš budu muset vysvětlit. Kývnu na Kirilla. „Vezmi si to, nebo se můj přítel postará o to, aby ses už nikdy nepostavila na nohy.“

Žena si peníze vezme a opatrně je drží mezi prsty.

„Kde je váš šéf?“ ptám se znovu.

Žena polkne. „V Itálii.“

V Itálii? On je v zasraný Itálii, v zemi, kterou jsme právě opustili? Cítím, jak z Ilji a Kirilla, stojících po mém boku, vyzařuje šok.

„Kde v Itálii?“ zeptá se Ilja a přiblíží se k ní.

Žena před mnohem větším mužem ucukne. „Nevím. Odjel narychlo. Prosím, já nic nevím. Nemůžu vám pomoci.“

Hledá Liliu? Proč by Aran Braženský pospíchal do Itálie, kdyby nechtěl najít svou dceru?

„Kde je Lilia Aranovna?“ ptá se Kirill.

„Aranova dcera? Ta už do tohohle domu dva roky nevkročila...“ Zmlkne, když si uvědomí, že prozradila příliš.

Dva roky. Lilia sem tedy přišla po Ivanově smrti,

přesně jak to řekla Iljovi. Podle jejích slov byla přinucena sem přijít a potom utekla. „Má Lilia ještě nějakou další rodinu?“

„Rodina Braženských žije po celém městě. Jděte si s nimi promluvit.“ Hospodyně chytí vstupní dveře a snaží se je zavřít, ale Ilja je tvrdošíjně blokuje nohou.

„A co z matčiny strany?“ zeptám se.

Žena se na okamžik zamyslí. „Má jen babičku. Jinak nikoho.“

„Dejte mi její adresu. Pak odejdeme.“

Hospodyně je ráda, že se nás zbaví, a dá nám adresu.

Ilja kráčí po cestě k autu. Pěsti má zaťaté. Dojde k chodníku a otočí se k nám. „On je v podělaný Itálii? Proč je v Itálii? Lilia by toho chlapa o pomoc nežádala.“

„A koho jiného by měla požádat? Tebe?“ opáčí Kirill.

Ilja na něj vrhne vražedný pohled. Cítím, jak mi při pomyšlení na to, že se Lilia obrátila s prosbou o pomoc na jiného muže – i když je to její otec –, stoupá krevní tlak. Hajzl, co ji může ukrýt a postavit mezi nás zeď.

„Pošlu e-mail Chaosovi a zjistím, kde přesně Aran Braženský je,“ řekne Kirill a vytáhne mobil. Chaos je hacker, který se dovede vloupat do všech možných oficiálních databází a odhalit mnohá tajemství. Samozřejmě za jistou cenu, ale má cenu zlata.

„Dobrý nápad. Teď budu řídit já,“ obrátím se k Iljovi a sáhnu po klíčích. Když budu něco dělat, nebudu myslet na bolest, co se mi zavrtává do hlavy. „Zmínila se Lilia někdy o své *bábušce*?“

Ilja se posadí na místo spolujezdce a práskne dveřmi. „Nikdy. Jediný člen rodiny, o kterém mluvila, byl její otec.“

Netrvá dlouho, než dorazíme na adresu, kterou jsme dostali, a zastavujeme v předměstské čtvrti před malým domkem. Je starý, omšelý, kolem dveří se odluhuje bílý nátěr a světlo nad předními schody visí nakřivo. Na hony vzdálený přepychovému sídlu Arana Braženského.

Zazvoním na zvonek; chvilku je ticho, než uslyšíme kroky, šourající se po koberci.

Dveře se otevřou a hledím do tváře malé staré ženy s bílými vlasy, oblečené v černém. Mlčky se na ni díváme, zatímco nás přejíždí přísným pohledem vodnatých očí. Tahle stařenka není vůbec překvapená, že před jejími dveřmi stojí tři drsní chlapi.

Neobtěžuju se s angličtinou a mluvím rusky. „*Dobryj vječer, bábuška*. Můžeme dál?“

Odsekne: „Nemám s Aranem Braženským ani s jeho rodinou nic společného. Distancovala jsem se od nich už dávno. Ztrácíte čas, když jste sem přišli.“

„Nejsme tu kvůli Aranovi. Hledáme vaši vnučku, Liliu Aranovnu.“

Tvář jí zrudne hněvem. „Pro koho pracujete? Pro Arana? Nebo pro Kalašnikovy? S těmi *ubljudki* nechci mít nic společného.“ *Bastardy*.

Usměju se na ni. „Pracuju pro svoje vlastní zájmy a moje jméno není důležité.“

„Stejně jako vy.“

Zvednu obočí. Takhle se se mnou neodvážil nikdo mluvit posledních deset let.

„Jaká babička, taková vnučka,“ zamumlá Kirill.

„*Dama*, prosím,“ použije Ilja uctivý výraz pro starší ženu. „Musím jenom najít Liliu. Je to vážné a nebudu mít klid, dokud ji nenajdu.“ Jeho tvář vyjadřuje upřímné zoufalství.

Žena na něj chvíli zírá, pak zavrtí hlavou, odvrátí se od otevřených dveří a zabručí: „Půjdeš dovnitř, ať už tě pozvu, nebo ne. Jestli musíš, šlapej po ubohé stařeně svýma velkýma špinavýma nohama.“

V kuchyni začne vařit čaj, ale Kirill ji odstrčí a natáhne se k samovaru. „Posad’ se, *bábuško*.“

Chvíli se s ním přetahuje o krabičku s čajovými lístky, ale nakonec Liliina babička zvedne ruce, přejde ke kuchyňskému stolu a posadí se. Neochotně nám pokyne, abychom se také posadili, a já i Ilja ji poslechneme.

O pár minut později sleduje tři cizí muže u svého stolu v kuchyni. Před každým z nás stojí sklenice s horkým čajem.

„Kde je Lilia?“ ptám se.

„Proč chtějí muži jako vy vědět, kde je moje *króška*? Už si v životě zažila dost bolesti. Když bylo mojí Lilii pět let, přišla o svou ubohou, týranou maminku, která podlehla strašné chorobě. Její *otec* zvedl na svou malou holčičku ruku. Na malé, nevinné dítě. Bil ji znovu a znovu, až ji nakonec odhodil jako nějaký odpad.“

„Ten hajzl,“ zavrčí Ilja.

Staré ženy se jeho výbuch nijak nedotkne. „A co ty? Můžeš tady v kuchyni její *bábušky* přísahat, že jsi na Liliu nikdy nevztáhl ruku?“

Ilja sklopí oči k ubrusu. „Udělal jsem chybu.“

Stařena se na něj posměšně ušklíbne. „Lež, kterou si namlouvá každý muž – a každá žena ví, že to není pravda. *Byla to chyba. Už to nikdy neudělám.*“

„Neudělám,“ trvá na svém Ilja. „Raději bych si uřízl ruce.“

Stará žena vstane, vytáhne z bloku na lince velký nůž a položí ho před něj. „Tady máš. Můžeš začít.“